

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
23. 06. 2013.



RadioAzione

Razmatranja o anarhističkim nedosljednostima

RadioAzione
Razmatranja o anarhističkim nedosljednostima
2013.

S talijanskog prevela: Erika
2013. radioazione.noblogs.org

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

2013.

U slučaju izdavačkih kuća ili glazbenih distribucija koje zarađuju na svojim izdanjima, ili pojedinaca koji onemogućuju slobodan pristup tekstu ili ploči, preporučam krađu.

Još jedan faktor koji ukazuje na postojanje privatnog vlasništva među anarhistima je „vlasništvo nad osobama”. Govorim, dakako, o ljubavnim odnosima, o kojima se veoma rijetko govori među anarhistima. Možda zato jer nije dovoljno gordo i ne doliči „hrabrom i pravom” anarhistu. Međutim, radi se o stvari s kojom se gotovo svi suočavamo tokom našeg života. Vlasništvo nad osobama je točka koju sam ostavio za kraj ovog teksta jer sažima u sebi sve teme do sada spomenute: religiju, autoritarizam i, kao posljedicu, seksizam. Animalisti koji posjeduju „domaće” životinje (kao da je priroda stvorila novu vrstu prije nego su ljudi počeli graditi kuće) spadaju u istu kategoriju. Vlasništvo nad bilo kakvim oblikom života je autoritarizam . . . sviđalo nam se ili ne, stvari stoje baš tako!

RadioAzione/a/o/e/x*/ti/i/ce . . .

Ateizam, autoritet, seksizam, privatno vlasništvo . . .

Mogao bih nabrojati još omiljenih anarhističkih tema, ali za sada ću stati ovdje. Teme koje često sami anarhisti izvrcu kako im trenutno godi.

Netko kaže: „da, istina je, ali takve stvari bolje da ostanu među nama . . .” (sic!) . . .

Budući da nisam dio pokreta sačinjenog od nekoliko sekti i, srećom, nekoliko zanimljivih individualnosti, i budući da sam ja sam individualnost koja nije nipošto a priori srodna sa svima onima koji se definiraju anarhisti, ne predstavlja mi nikakav problem govoriti o „određenim ambigvitetima”.

Krenimo od pretpostavke da svatko od nas, kao pojedinac, posjeduje svoja proturječja, kao što to može biti posao, plaćanje podstanarstva, držanje životinje u stanu, mobitela . . . ukratko, svakodnevna proturječja, čija mi i sama propitkivanja djeluju pretjerano, kao simptom slobodarskih boljki.

Da, točno, sve bi to trebalo eliminirati iz naših života, ali da bi se srušila zgrada treba napasti temelje; da bi se nešto oslobodilo trebaš otkloniti rešetke.

Živimo u pre-oblikovanom društvu, kojem ćeš ili objaviti rat ili ćeš se prilagoditi na neka njegova pravila. Podrazumijeva se da nakon objave mora uslijediti rat, inače zaista nema smisla . . .

Vraćajući se na početno pitanje: koja je razlika između mnogih anarhista i ostatka ograničenog društva?

Zapravo, kad bolje razmislim, nikakva.

Između ikoje religiozne osobe i mnogih anarhista razlika leži u tekstovima. Jedni šire božju riječ, drugi Malatestinu ili Bakunjinovu. Osoba koja prakticira religiju će smatrati lošim vjernikom svakog tko ne ide u crkvu ili džamiju; mnogi anarhisti koji prakticiraju info-shopove i pokrete, mada neće to otvoreno priznati, smatraju lošim anarhistom svakoga tko se drži podalje od svega toga.

„Onaj se manкнуo . . . ???” Što mi to znači? Ili bolje reći, ja sam uvijek pridavao značenje toj često korištenoj frazi: brisanje pojedinca koji se ne usklađuje s masom. Nešto najjudaljenije od anarhizma!

Vjernici imaju svoje sakralne figure . . . mnogi anarhisti sakraliziraju druge anarhiste koji, u nekim slučajevima, uopće ne žele da budu doživljeni na taj način, u potpunoj suprotnosti s njima i njihovim idejama,

čak samo zato što su napisali knjigu ili proveli neko vrijeme u zatvoru. Međutim, nekima se to dopada. . . nažalost. . .

Da ne govorimo o religiozno-anarhističkoj moralnosti. . . o tome bi se mogle knjige napisati. Od pravne obrane do sporta, prolazeći kroz glazbu, konzumiranje alkohola i droga. Tek toliko da spomenemo samo neku.

Svatko ima nešto za reći o nekome, ali nadasve svatko onemogućava rast vlastite individualnosti gledajući ono što bi mogle biti „mane” drugih pojedinaca. Religije ne funkcioniraju na drugačiji način.

Isto vrijedi i za autoritarizam, oblik koji guši tuđu slobodu, a postoji i među anarhistima. Naravno, ne postoje osobe koje tužitelji često opisuju kao „anarhističke vođe” (mada se neki tužitelj u prošlosti pozabavio izgradnjom hijerarhijske piramide. . .). Autoritarizam se može ispoljavati na različite načine.

Inferiornost je jedan od njih.

Da bi postojala, inferiornosti su potrebna dva elementa: tko je izaziva i tko je trpi. Može je izazvati govor političkog stila, ličnost, godine, arogancija i iskustvo (čak kada je patvoreno). Tko dobro poznaje ove elemente, vrlo lukavo i shodno tome autoritarno, izaziva osjećaj inferiornosti u mlađim pojedincima koji nemaju toliko iskustva ni toliko izgrađenu ličnost, i koji se plaše sudjelovati u raspravi u kojoj se koristi „politički jezik”. Nijedan od dvaju elemenata nije problematičniji od drugog, zato što komandanti postoje dok god se vojnici pokoravaju.

A seksizam?

Mada taj fenomen postoji već godinama, u posljednje vrijeme se pretvara u pravi delirij čitanje anarhističkih tekstova, izjava i pisama u kojima se pojavljuju na kraju svakog subjekta „i/ce”, „t/a”, „x”, zvjezdica itd. Potreban je čitav sat da bi se pročitao jedan tekst. Kao da čitam sportsku prognozu; „Da Vincijev kod” ili grafika „Matrixa” su ništa naspram svega ovoga.

Zašto ne bi onda dodali još kosih crta za gejeve, lezbijke, trans itd.?

Možda zato što su religije i kapital nametnuli samo dva ljudska roda, zbog njihove svrsishodnosti, i koliko god se protiv njih borili oni su ipak uspjeli načeti naše umove? Recimo da je sve to sasvim izlišno i da samo potvrđuje da seksizam postoji i među anarhistima, ali ne samo zbog „crte-subjekta” nego i što se tiče svakodnevnog odnosa među pojedincima

suprotnog spola. Čak i sama pomisao da je stavljanje jedne kose crte sinonim za poštivanje drugog spola već znači praviti razliku među pojedincima. Može se usporediti s rasizmom koji se izražava kada se a priori štiti, u bilo kojem slučaju, svaku osobu samo zato što je njena boja kože drugačija od naše.

No, kosa crta nije jedini razlog zbog kojeg postoji seksizam među anarhistima. U jednom trenutku su te crte postale sve češće zato što je netko zamijetio neku razliku; tko je primijetio razliku osjeća se različit i stepenicu niže; tko se osjeća stepenicu niže od drugih stvara zatvor vlastitom dostojanstvu, tko se postavlja stepenicu više stvara zatvor pojedincu koji se po njemu nalazi stepenicu niže. Među slobodarima bi takve rasprave trebale biti suvišne.

Privatno vlasništvo je još jedna točka koji anarhistički pojedinci nisu sposobni ukloniti iz svojih života. Dok se diže glas „protiv privatnog vlasništva!”, u svakodnevnom životu se ono ostvaruje na tisuće načina. Često, i na vrlo ograničen način, smatramo da se vlasništvo odnosi samo na vlasnike kuća i dućana; moje računalo, moj stan, moj auto, moje stvari, moji tekstovi. . . što su oni?

Kada sam za blog kontrainformacije uzeo članke s drugih web-siteova i blogova, obavijestili su me, putem maila, u više navrata, da sam zaboravio navesti izvor, tražeći i da stavim link koji vodi na njihove blogove i web-siteove. Privatno vlasništvo, copyright na kontrainformaciju je najveća izopačenost! Znači da se nije uopće razumijelo ono što se predstavlja ili se definira, to jest anarhizam!

Isti copyright se ne odnosi samo na glazbu, u koju na žalost više ne vjeruju (ili možda nisu nikada vjerovali) new generation punk (?), koja od punka posjeduje samo majice i zakrpe na jaknama.

Ali ne radi se samo o pankerima. . . i o izdavačkim anarhističkim kućama! Štampati i ponovno štampati anarhističke knjige s namjerom da se nešto zaradi znači staviti na prodaju ideje, što je isto kao kada pojedinac stavi na tržište svoje ili tuđe tijelo. Omogućiti svima da pročitaju tekst, ne samo posudbom i razmjenom, nego i staviti ga on-line, čime bi se istovremeno uštedili troškove štampe. Sakupljanje novaca, kroz različite oblike dobrovoljnih doprinosa, dovoljno je da pokrije troškove štampe, nakon čega tekst može bit besplatno postavljen na štand.